

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia!

SPERANȚA

*Mai 2022,
Anul 8, Nr. 99*

Domnule, am vrea să vedem pe Isus!

Cornel Ghiță

GÂNDURI DESPRE TOMA

Gelu Bondor

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Crăiță-Mândră, Prima Biserică 0451276144
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Nelu Albu, Biserica Harul 0449590887
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00
CONT: Romanian Speranta Association Inc
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției:
35 Reid Street, Brown Hill,
3350 Victoria, Australia.
Telefon: 0423 659 724,
email: sperantaaus@gmail.com

Fiii ei se scoală și o numesc fericită

Pentru creștini, Ziua Mamei este o ocazie minunată de a sărbători unul dintre cele mai importante mijloace prin care Dumnezeu își revarsă harul Său răscumpărător. Celor mai mulți dintre noi ne tresaltă inima de mulțumire când ne gândim la mamele, bunicile sau soțiile noastre. Cu atât mai mult, cei care am crescut într-un cămin de credincioși, în care părinții au fost un model adevărat de credință, ne bucurăm pe deplin de privilegiul acestei zile, în lumina versetului 28 din Proverbe 31: „Fiii ei se scoală și o numesc fericită”.

Marele predicator baptist, Charles Spurgeon (1834-1892) s-a bucurat și el de același privilegiu. În autobiografia sa „Impresii religioase timpurii”, pe lângă faptul că face o declarație minunată despre părinți: „Tații și mamele sunt agenții pe care Dumnezeu îi folosește în salvarea copiilor lor”, în mod particular el aduce un tribut mamei sale:

„Sunt sigur de faptul că în anii tinereții mele, nicio învățătură nu și-a lăsat amprenta asupra minții mele la fel ca învățătura plină de dragoste a mamei mele. De asemenea, nu-mi pot imagina cum altcineva ar putea influența mai tare viața unui copil, așa cum doar o mamă, plină de tandrețe și grijă, poate să o facă.

Nu va putea nimeni vreodată să răsplătească îndeajuns mamei sale credincioase, atât cât îi datorează. Cum aș putea vreodată să uit ochii ei plini de lacrimi, în timp ce mă avertiza cu privire la mânia viitoare? Buzele ei erau atât de expresive. Alții s-ar putea să nu fie de aceeași părere, dar pentru mine, ele sunt de neuitat. Cum aș putea să uit vreodată cum își pleca genunchii și cu brațele sale în jurul gâtului meu se ruga: „Oh Tată, fie ca fiul meu să trăiască veșnic înaintea Ta!”.

Văd și acum în fața ochilor fruntea ei încrețită – acea frunte solemnă și iubitoare care îmi mostra faptele nelegiuite. Zâmbetul ei... nu pot să mi-l șterg din minte. Chipul ei care radia de bucurie când mă vedea umblând în calea Domnului Dumnezeuului lui Israel.

Nu pot să exprim în cuvinte cât de mult datorez vorbelor pline de adevăr ale bunei mele mame. Era un obicei ca în fiecare duminică seara, de pe vremea când eram încă mici copii, mama să ne strângă în jurul mesei, citind rând pe rând, fiecare, câte un verset din Biblie, urmând ca mai apoi să ne explice tainele Scripturii. Odată ce se încheia acest timp de citire a Scripturilor, urma o etapă de studiere a unor scrieri din secolul XVII, frânturi din epoca de aur a teologiei, care ridicau în noi întrebări despre starea noastră spirituală, alegerile noastre și felul în care Îl căutam pe Dumnezeu. Apoi urma o rugăciune rostită de mama, iar unele dintre cuvintele rostite de ea au rămas întipărite pentru totdeauna în mintea noastră, deși acum suntem cu perii cărunți”.

sursa: www.bisericabetelhuedin.ro

Binecuvântări
tuturor Mamelor!

„Domnule, am vrea să vedem pe Isus!”

(secvențe din predică)

Păstor Cornel Ghiță, Biserica Baptistă Maranata, Melbourne

„Niște greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat și au zis: <Domnule, am vrea să vedem pe Isus>.”

Acest verset, această dorință trebuie să ne amintească întotdeauna că dacă vorbim ceva și dacă oamenii care ne ascultă au nevoie de ceva, au nevoie de Isus. De aceea, atunci când ne adresăm oamenilor, indiferent dacă recităm o poezie sau vorbim din Cuvânt, aceasta să-L proslăvească pe Mântuitorul nostru iubit. Aceasta este ceea ce sufletul nostru are nevoie, ceea ce constituie hrana pentru sufletul și inima noastră.

Grecii aceștia, care L-au căutat pe Isus, au fost înțelepți cel puțin din două motive.

În primul rând au pus o întrebare corectă, au avut dorința de a-L cunoaște pe Domnul. Ei nu s-au mulțumit cu ceea ce au auzit despre El, despre învățătura Lui, ei au voit să-L cunoască personal. Apoi un alt lucru important la acești greci a fost că ei s-au dus la persoana care putea să-i ajute. Mulți oameni când au nevoie de o îndrumare nu se duc la persoana potrivită, și de aici mulți ajung să facă mari greșeli. Dacă te duci și cauți oameni care să-ți spună ceea ce vrei tu, s-ar putea să nu fi ajutat prea mult, dimpotrivă să te ducă la greșeli foarte mari. Dacă este o dorință sinceră de a-L cunoaște pe Dumnezeu, de a găsi mântuire pentru sufletul tău, este important să te duci la persoanele și la sursele care te pot ajuta și care să-ți descopere adevărata cale.

Să vedem ce anume li s-a descoperit grecilor din pasajul nostru. Biblia nu ne spune, dar foarte probabil că ei au reușit să-L vadă pe Cristos, dar ceea ce urmează este o lecție foarte importantă pentru tine și pentru mine. Modul în care Mântuitorul Se descoperă grecilor este același prin care vrea să ni Se descopere și nouă. După ce Filip îi spune despre acești greci, Domnul Isus vorbește: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului. Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă”. Domnul Isus le-a descoperit un adevăr despre Sine, și dacă adevărul acela era primit cu credință, ei ar fi primit răspunsul la căutarea lor de a-L cunoaște pe Domnul.

Ceea ce Domnul le descoperă acestor greci este un adevăr fundamental pe care orice om care se întoarce la Dumnezeu îl descoperă. Drumul spre slavă este drumul Calvarului, pe urmele pașilor Domnului, este drumul care trece prin suferință, prin necaz. „Bobul trebuie să moară...” - este vorba despre suferință. Dar dacă moare aduce multă slavă. Vedem suferința împletită cu slava. Dacă urâm viața, primim viața veșnică. Drumul suferinței duce la slavă.

Acesta este adevărul pe care grecii trebuiau să-l știe, și de asemenea și noi. Drumul spre glorie este trasat de Domnul, singurul care ne poate duce în glorie, dar este presărat cu suferințe, cu greutăți, cu probleme, de fapt cu moartea eului nostru. Acest adevăr este valabil pentru orice credincios. Dacă sunt un copil al lui Dumnezeu eu deja am murit împreună cu Cristos: „Am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”. (Galateni 2:20) A fi ucenic al lui Cristos impune răspunsul la aceste întrebări: Am fost eu răstignit împreună cu Cristos? Îmi răstignesc eu firea în fiecare zi? Sunt eu gata să-mi răstignesc eul, să accept să fiu călcat, dar să continui să iert, până când? De șapte ori, de 70 de ori, până când...? Până închid ochii! Indiferent de situații, în inima mea n-am să las să încolțească ura și supărarea.

În același fel Mântuitorul ni Se descoperă și astăzi nouă, credincioșilor. Am această dorință de a-L cunoaște pe Dumnezeu mai mult? Să nu te aștepti la experiențe care să te ducă în extaz. Nu, te apropii de Cuvânt și, în timp ce meditezi la Cuvânt, Duhul lui Dumnezeu îți luminează mintea și te ajută să înțelegi mai mult, să cunoști mai mult despre Cristos și dragostea Lui.

De ce trebuie ca fiecare om să dorească să-L cunoască pe Cristos? Pentru că doar prin El avem iertarea de păcate, doar prin El avem mântuire, doar prin El avem viață veșnică. El este Singurul care mijlocește între noi și Dumnezeu. Drumul spre glorie, drumul spre mântuire, drumul spre viața veșnică este să calci pe urmele Domnului Isus Cristos, să intri pe poarta strâmtă și să mergi pe calea îngustă. Dumnezeu să ne ajute! Amin.

ZIUA DE FLORII - PRIMA BISERICĂ BAPTISTĂ ROMÂNĂ, MELBOURNE

În această zi aleasă și binecuvântată de Dumnezeu, Prima Biserică *Baptistă Română din Melbourne*, a avut o binecuvântare specială. Tânăra familie Rafael și Daniela Emeric, l-au adus pe micuțul Elijah la binecuvântare. Păstorul Busuioc Belciu a avut bucuria de a-l încredința în mâna Domnului pe acest micuț, care este strănepotul dumnealui. După citirea textului dedicat acestei ceremonii, din Numeri 6:22-27, păstorul Busuioc a rostit o rugăciune către Domnul, așa cum numai un străbunic poate să o facă. Este al patrulea strănepot cu care Dumnezeu l-a binecuvântat.

Păstorul Busuioc Belciu a amintit tinerilor că, în Vechiul Testament, părinții care veneau cu copilul la binecuvântare trebuiau să aducă o jertfă: un miel sau doi de porumbei sau două turturele. „*Și voi trebuie să aduceți jertfă!*”, a spus păstorul, străbunicul micuțului Elijah, și au cântat împreună:

„Drept jertfă, Ție mă predau.
Ai tăi, pe veci, să fim eu vreau.
Ascultă, Doamne, ruga mea,
Dă binecuvântarea Ta”.

Biserica s-a bucurat de un program divers de închinare: Fratele Samuel Tulac a dat îndemn la rugăciune, iar păstorul Busuioc a predicat Intrarea Domnului Isus în Ierusalim.

Corul a cântat spre slava Domnului, copiii, de asemenea L-au lăudat pe Domnul alături de întreaga Biserică. Mulțumim Domnului pentru Harul Lui.

Lăsați copiii să meargă la El, E-atât de frumos cu Isus.
El vrea să ne dea bucurii fel de fel, Din gloria unde s-a dus.

MAMELE UCRAINENE

„Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor, chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării și s-ar ridica până acolo de să se cutremure munții.” (Psalm 46:1-3)

Am ales aceste versete pentru că vreau să privim la cei mai puternici oameni din timpurile noastre, care au îndurat mizerie și suferință pentru familiile lor. Acești oameni puternici sunt și mamele ucrainene, care poartă de grijă copiilor lor, părinților lor, socrilor lor, soților rămași în urmă, și de ele însăși pe ultimul rând. Au traversat o țară invadată de un inamic nemilos, dar prin puterea lui Dumnezeu aceste femei fac tot ce e nevoie ca să poarte de grijă celor dragi, să le asigure existența.

Exemplul lor ne arată cât de mult ne iubesc mamele noastre. Totdeauna fac ce este cel mai bine pentru noi, chiar dacă le costă scump. De aceea vreau să înțelegem cât de important este să le arătăm cât de mult înseamnă ele pentru noi, chiar dacă nu putem să egalăm dragostea noastră cu a lor..

Dumnezeu să binecuvânteze mamele noastre. Ne rugăm să aducă pacea în Ucraina, să se sfârșească suferința mamelor ucrainene. Amin.

Alexandru Mocanu

Anzac Day - 25 Aprilie - Australia

Ziua Anzac, comemorată în fiecare an la 25 Aprilie, marchează ziua în care Corpurile de Armată din Australia și Noua Zeelandă (ANZAC) au debarcat la Gallipoli în Turcia. Acesta a fost locul primei bătălii majore din Primul Război Mondial în care au fost implicate Australia și Noua Zeelandă și care a dus la pierderea a peste 11 000 de soldați. Pentru marea majoritate a celor 16.000 de australieni și neozeelandezi care au debarcat în prima zi, aceasta a fost prima lor experiență de luptă. Până în acea seară, 2000 dintre ei au fost uciși sau răniți. Campania de la Gallipoli a fost un eșec militar, dar caracteristicile pe care soldații Anzac le-au arătat de-a lungul campaniei – curaj, ingeniozitate, rezistență și unitate – au ajuns să fie celebrate ca și caracteristici definitorii ale personalității australiene.

**TOATĂ RECUNOȘTIȚA NOASTRĂ PENTRU
SOLDAȚII AUSTRALIENI ȘI NEO-ZEELANDEZI CARE
ȘI-AU JERTFIT VIAȚA LA GALIPOLI
PENTRU LIBERTATE ȘI CREDINȚĂ.**

**DUMNEZEU SĂ BINECUVÂNTEZE
AUSTRALIA ȘI NOUA ZEELANDĂ.**

Să nu te temi

de Simona Mihăescu

Când groaza morții se întinde
Și frica împrejur domnește,
Când negura pe toți cuprinde
Și simți că nimeni nu iubește,
Să nu te temi...

Chiar focul de-ar aprinde-n lume
Un dor de aprige proteste,
Când unul strigă și-altul spune
Ca să te tulbure, vreo veste,
Să nu te temi...

În jurul tău de vor cădea
Mulți secerați de foc și ură,
Ridică-ți ochii... vei vedea
Cum forța răului se-adună.
Să nu te temi...

Război și flăcări vor mai fi
Și spaime, răni, dureri și chin,
Indiferent ce va veni,
În Dumnezeu găsești sprijin.
Să nu te temi...

Stai treaz, privește-n jurul tău
La forfota ce se-ntetește!
Sunt vremuri grele... Dumnezeu
Nici când El nu te părăsește.
Să nu te temi...

Fii pregătit în orice zi,
În ceasul greu sau clipa dragă,
Oricând chemat la Cer vei fi
Să știi că Dumnezeu te-așteaptă.
Să nu te temi...

Să nu te temi atunci, creștine,
Ci rabdă până la sfârșit;
Mai e puțin și Domnul vine!
Fii gata! Fii azi pregătit
Să-L întâlnești.

DOAMNE, RĂMÂI CU NOI (extras din predică)

Păstor Dorel Brîndaș, Biserica Baptistă Harul, Melbourne

„Isus a intrat în Ierusalim și S-a dus în Templu. După ce S-a uitat la toate lucrurile de jur împrejur, fiindcă era pe înserate, a plecat la Betania cu cei doisprezece”. Marcu 11:11

Domnul a intrat în Ierusalim și, după obiceiul pe care îl avea, S-a dus la Templu. Și acum imaginați-vă că Domnul Isus intră pe ușa Templului. Parcă-L văd cum intră, ajunge în mijlocul nostru și începe să Se uite în jur, Se uită atent la toate lucrurile. În Templu realizez că erau preoți, erau farisei, mai marii bătrânilor, erau oameni care au venit să se închine. Și după ce Domnul Isus se uită la toți, le spune ucenicilor; *„Haideți să mergem...”*

Eu aș spune, iubită Biserică, dacă Domnul Isus a intrat în Templul nostru, în casa aceasta de rugăciune, dacă El este aici și ne privește atent pe fiecare dintre noi, eu l-aș spune: *„Doamne, rămâi cu noi, rămâi cu noi în seara aceasta”*. Realizăm și noi că este înspre seară și realizăm că este seara spirituală a lumii în care trăim, poate ultimele secunde ale existenței omenirii. Poate că m-aș duce la ieșire și L-aș ruga pe Domnul: *„Doamne, dacă vrei să pleci, te rog nu pleca, rămâi cu noi. Rămâi cu noi că avem nevoie de tine, lucrează la viețile noastre, la caracterul nostru, lucrează la mântuirea noastră, rămâi cu noi”*.

El poate să rămână, pentru că nu este limitat nici de timp, nici de spațiu. Dacă în urmă cu 2000 de ani Domnul Isus Cristos, fiind urmărit de oameni care voiau să-l facă rău, trebuia să fugă dintr-o parte în alta, și în felul acesta timpul îi era limitat, astăzi Domnul nu mai este limitat nici de spațiu, nici de timp. El nu își mai ia ucenicii și pleacă la Betania, Domnul este cu noi și vrea să rămână cu noi. Avem o mare bucurie să știm că Domnul vrea să rămână în viețile noastre, în casele noastre, să știm că Domnul merge alături de noi pe drumul vieții acesteia. Și mai avem o mare bucurie pentru că știm că Domnul vrea să rămână în Biserica Harul și să nu mai plece de aici. De ce? Pentru că să poată lucra cu toată puterea în mijlocul nostru.

Fiți plini de bucurie într-o zi ca aceasta, să-l cântăm și noi *„Osana în Cerurile prealalte”*, să-l spunem și noi: *„Binecuvântat să fie Împăratul, Domnul nostru”*. Această bucurie să rămână în noi, în viețile noastre, câte zile vom avea pe pământul acesta. Amin!

ELIBERARE DE SUB VINOVAȚIA PĂCATULUI

(extras din predică)

Păstor Busuioc Belciu,
PBBR, Melbourne

„Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui”.

Filipeni 3:10

Prin învierea Domnului Isus Cristos noi am primit niște daruri extraordinare. În primul rând ne-a adus eliberarea de sub vinovația păcatelor. Din câți suntem aici, nu este nici unul fără păcat. Cuvântul Domnului spune: *„Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”*. Avem lucruri pe care le-am făcut în viață, și când ne gândim la ele ne este rușine de noi înșine, dar pe lângă acestea sunt atâtea de care nu ne amintim. Povara păcatelor este extraordinar de mare, și ea aduce multă nefericire. Dar Domnul Isus Cristos tocmai pentru asta a venit, să ia asupra Lui povara nelegiuirilor noastre.

Anul acesta sărbătorim Paștele odată cu evreii. Ei sărbătoresc ieșirea din Egipt, sângele mielului pascal care le-a dat eliberarea. O dată pe an evreii aveau sărbătoarea ispășirii, când marele preot intra în Sfânta sfintelor cu sânge și făcea ispășire pentru el și pentru popor. După ce termina slujba, marele preot ieșea afară. Acesta era un moment impresionant. Ei bine, dragilor, Marele nostru Preot - slăvit să fie Numele Lui - în zorii zilei întâi a săptămânii a ieșit din morți, a înviat din morți.

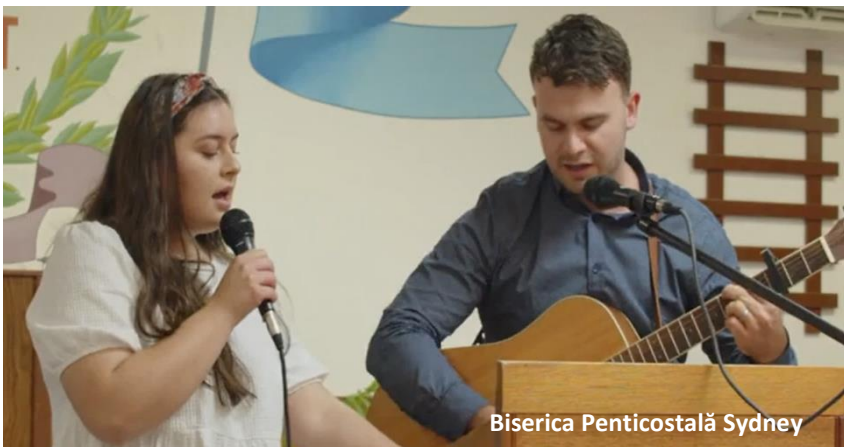
Iată cum explică Apostolul Pavel ceea ce vorbim noi acum: *„[...] Isus Cristos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți”*. (Romani 4:24b,25) Aceasta a făcut Domnul Isus, a luat vinovația noastră și S-a dus cu ea în Sfânta Sfintelor, înaintea lui Dumnezeu, care a primit această jertfă. Domnul Isus a înviat biruitor.

Apostolul Ioan spune de asemenea: *„El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”*. (1 Ioan 2:2) Domnul a făcut jertfa de ispășire pentru păcatele întregii lumi. Apostolul Ioan mai adaugă în 1 Ioan 1:9: *„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”*. Este de datoria mea, înaintea lui Dumnezeu, să te rog să vii acum înaintea lui Dumnezeu și să-ți mărturisești păcatele, cu sinceritate să spui: *„Doamne, ai milă de mine, păcătosul.”* Dumnezeu ne aude și se îndură de sufletele noastre. Amin.

Sărbătoare de Paști în Bisericele din Australia

Oh, Your grace so free
Washes over me
You have made me new
Now life begins with You
It's your endless love
Pouring down on us
You have made us new
Now life begins with You

Biserica Speranța

Cine este Domnul Isus Cristos - din Geneza la Maleahi

Păstor Daniel P. Nicolici

- * Geneza: Domnul Isus este sămânța femeii care a zdrobit capul șarpelui.
- * Exodul: El este prefigurat de Paștele Evreilor, izbăvitorul poporului Său.
- * Levitic: El este jertfa de ispășire.
- * Numeri: El este Steaua care răsare din Iacob.
- * Deuteronom: El este Marele Profet, mai mare ca Moise.
- * Iosua: El simbolizează Țara Sfântă.
- * Judecători: El este Reformator, Eliberator al poporului.
- * Rut: El este Răscumpărătorul.
- * 1 Samuel: El este Mesia.
- * 2 Samuel: El este Fiul lui David.
- * 1 și 2 Împărați: El este simbolizat de credințioșia lui Dumnezeu față de legământul Lui cu Israel.
- * 1 Cronici: El este Leul din tribul lui Iuda.
- * 2 Cronici: El este mai glorios decât Templul.
- * În Ezra: El este Cel ce iartă și oferă un nou viitor.
- * Neemia: El este Promisiunea restaurării și protecției.
- * Estera: El este Mijlocitorul.
- * Iov: El este Răscumpărătorul cel viu.
- * Psalm 16: El este Preaiubitul lui Dumnezeu, care nu va vedea niciodată moartea.
- * Psalm 40: El este Cel care vine.
- * Psalm 72: El este Regele.
- * Proverbe: El este Înțelepciunea întrupată.
- * Eclesiastul: El este Cel care aduce adevărata împlinire.
- * Cântarea cântărilor: El este Preaiubitul inimii noastre.
- * Isaia: El este Emanuel, născut din fecioară, El este Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părinte al veșniciei, Domn al păcii, Robul Domnului venit să poarte păcatele noastre, străpuns pentru fărădelegile noastre, pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și în rănilor Lui noi suntem tămăduiți.
- * Ieremia: El este Păstorul Cel bun.

(Continuare la pag.12)

Pastor Dr. Gabi Izsak,
Philadelphia, Melbourne

În Biblie, evenimentul înălțării Domnului Isus la cer este descris în Evanghelia după Luca și primul capitol al cărții Faptele Apostolilor astfel:

„El i-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mâinile, și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei, și a fost înălțat la cer.” (Luca 24:50,51)

De ce este importantă înălțarea Domnului la cer, ce spun Scripturile despre evenimentul *înălțării la cer* și de este atât de importantă această lucrare?

1. Domnul Isus Cristos, prin înălțare, S-a întors la Dumnezeu Tatăl.

Mântuitorul este Fiul lui Dumnezeu, de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu S-a întors. El a venit pentru puțină vreme pe acest pământ ca să moară pe crucea de la Golgota pentru păcatele întregii omeniri și a fiecărui om în parte, care crede și acceptă lucrarea de mântuire. Astfel, acum avem toți posibilitate să fim mântuiți prin credința în Domnul Isus Cristos. Prin înălțarea Sa, Domnul S-a întors înapoi la Tatăl Său, precum este scris, și El a spus:

Isus a zis: *„Mai sunt cu voi puțină vreme, și apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis”. (Ioan 7:33)*

2. Domnul Isus Cristos S-a înălțat la cer ca să ne pregătească un loc.

În Evanghelia după Ioan, Domnul Isus Cristos le-a spus ucenicilor: *„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14:1-3)*

De 2000 de ani Domnul Isus ne pregătește un loc special, pe care cei mântuiți îl vor moșteni. Vă dați seama cum este locul pe care îl pregătește Domnul pentru noi, creștinii, de atâția ani? A promis că se va întoarce să ne ia să fim acolo. Acum noi așteptăm întoarcerea Lui glorioasă.

„Și Duhul și Mireasa zic: 'Vino!'. Și cine aude, să zică: 'Vino!'. Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!”. (Apocalipsa 22:17)

3. Domnul Isus Cristos S-a înălțat la cer ca să ne trimită Duhul Sfânt.

În Evanghelia după Ioan, găsim scris aceste cuvinte ale Mântuitorului: *„Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite. [.....] Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”. (Ioan 16:7-14)* La zece zile după înălțarea Domnului Isus Cristos, în ziua Cincizecimii, S-a pogorât Duhul cel Sfânt în lume. De atunci încolo, oricine crede în Mântuitorul primește Duhul Sfânt, care îi este Mângâietor și îl călăuzește în tot adevărul. Duhul Sfânt îl au doar oamenii născuți din nou și doar ei sunt creștini adevărați. Cine nu are Duhul lui Dumnezeu, nu este al Lui. Domnul Isus a spus foarte clar că dacă cineva nu se naște din nou nu poate nici vedea și nici intra în Împărăția Cerurilor.

4. Domnul Isus, prin înălțarea la cer, este Marele Preot care mijlocește pentru cei credincioși înaintea lui Dumnezeu Tatăl.

„Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”. (Evrei 4:14-16)

Prezența Lui la dreapta lui Dumnezeu ne dă siguranța și posibilitatea de a veni înaintea Tatălui cu toate problemele și falimentele noastre. El este singurul care ne ajută. Slavă Lui în toate!

Fă-ți timp...

Traian Dorz

În trecerea grăbită, prin lume către veci,
Fă-ți timp, măcar o clipă, să vezi pe unde treci!
Fă-ți timp să vezi durerea și lacrima arzând,
Fă-ți timp să poți, cu milă, să le alini, trecând.

Fă-ți timp pentru-adevăruri și adânciri în vis,
Fă-ți timp pentru cântare cu sufletul deschis,
Fă-ți timp să vezi pădurea, s-asculți lâng-un izvor,
Fă-ți timp s-auzi ce spune o floare, un cocor.

Fă-ți timp s-aștepți din urmă când mergi cu slăbănogi,
Fă-ți timp pe-un munte, seara, stând singur să te rogi,
Fă-ți timp să stai cu mama și tatăl tău bătrâni,
Fă-ți timp de-o vorbă bună și-o coajă pentru câini.

Fă-ți timp să stai aproape de cei iubiți, voios,
Fă-ți timp să fii și-al casei în slujba lui Cristos,
Fă-ți timp să guști frumsețea din tot ce e curat,
Fă-ți timp, căci ești de taine și lumi înconjurat.

Fă-ți timp de rugăciune, de post și meditări,
Fă-ți timp de cercetarea de frați și de-adunări,
Fă-ți timp și-adună-ți zilnic din toate câte-un pic,
Fă-ți timp, căci viața trece și când nu faci nimic.

Fă-ți timp lângă Cuvântul lui Dumnezeu să stai,
Fă-ți timp, căci toate-acestea au pentru tine-un grai,
Fă-ți timp s-asculți la toate, din toate să înveți,
Fă-ți timp să dai vieții și morții tale preț.

Fă-ți timp acum, că-n urmă zadarnic ai să plângi;
Comoara risipită a vieții n-o mai strângi.

Vine Domnul, Maranata

Petru Popovici (1918 - 2019)

„El a șezut jos, pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El, la o parte, și I-au zis: 'Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?'.” (Matei 24:3)

Nu vreau să fac pronosticuri și date despre când are să vină Domnul. Dar Domnul, în textul acesta, a vorbit clar că va fi un sfârșit al veacului acestuia. Tot ce începe are și sfârșit. Și ucenicii doreau să știe când va fi, și care sunt semnele. Nu prea am auzit predici despre sfârșitul lumii. Textele care arată și care sunt adevărate, unele sunt prea grozave. De aceea predicatorii evită să vorbească despre sfârșitul lumii. Dar el vine fără să ne întrebe. Doar unele semne le avem arătate. Și eu aș vrea să arăt, nu date, nu amăgiri. Vreți să aveți dovezi că ceea ce spune Biblia e adevărat? Eu vă dau doar trei dovezi în fugă:

1. Înmulțirea fărădelegii. În Matei 24:12 se vorbește despre înmulțirea fărădelegii. Și astăzi există o înmulțire a fărădelegii DIRIJATĂ. Există apoi pe paginile Bibliei, nu numai înmulțirea fărădelegii, închisorile sunt pline, dar nu sunt toți cei care trăiesc în fărădelege la închisori. Că probabil ar fi mult mai mulți la închisori decât liberi, afară.

2. Prăbușirea familiei. În 2 Timotei 3:1-5 se vorbește despre lipsa de dragoste între soț și soție, între părinți și copii. Copiii devin rebeli în familie. Unii părinți plâng în ascuns pentru copiii lor. Biblia se împlinește sub ochii noștri.

3. Răspândirea Evangheliei în toată lumea. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. (Matei 24:14) Băgați de seamă: „în toată lumea” sunt cuvinte spuse înainte de răstignire. După aceasta, Domnul Isus a fost răstignit și ucenicii se puteau întreba: „Doamne, cum să ajungă Evanghelia în toată lumea?”.

Astăzi, statisticile *Societății Biblice* au constatat că cele mai multe părți ale pământului au, la ora aceasta, Biblia în limba lor. Au Biblia predicată pe calea undelor, pe calea internetului. Numai cine nu vrea, cine e rebel față de Biblie, acela caută să tăgăduiască. Orice carte tradusă care durează 3-4 ani în circulație, s-a învechit. Autorul poate să fie încă în viață, dar cartea s-a dus pe apa Dâmboviței. Nu mai are trecere. Evanghelia aceasta a Împărăției e de 2.000 de ani și încă și astăzi e la vârf în ce privește răspândirea.

Înmulțirea fărădelegii și prăbușirea familiei sunt date nu de la cei credincioși, ci de la cei necredincioși. Ei ne fac să ne dăm seama că, ce a spus Cristos Domnul, se împlinește. Doar a treia – răspândirea Evangheliei este lucrată de cei credincioși. Și ăștia ar putea mult mai mult. În zilele anului care s-a scurs, de câte ori ați fost la spital, la un bolnav, ca să-i duceți Evanghelia? Când eram păstor la Arad, aveam *Sanatoriul de Tuberculoși*, nu departe de clădirea noastră. Mereu am mers cu tinerii și niciunul nu s-a îmbolnăvit de tuberculoză, dar am avut tuberculoși care au fost vindecați de Dumnezeu. S-au pocăit.

As vrea să vă scuturați din nepăsare. „Vine, vine sfârșitul,” striga Ezechiel. „Vine, vine sfârșitul!”, și noi ne bucuram aici, că avem cor frumos, avem cor bărbătesc, avem cor de copii, avem orchestra tineretului, avem fanfară. Când eram păstor, odată s-a apropiat de mine o femeie care se predase Domnului. În doua rânduri, a încercat să se sinucidă și Dumnezeu a împiedicat-o. Un frate a adus-o la Casa Domnului. În Săptămâna

Patimilor, aveam evanghelizare în fiecare seară. A adus-o într-o seară. Ea nu a vrut să vină, dar fratele i-a zis: „Eu nu plec de aici fără dumneata”. Ea a zis: „Nu mă duc, nu mă duc la nicio Biserică. Am fost, dar n-am găsit mântuire pentru sufletul meu. Și nu mă duc la nicio Biserică”. Fratele acesta a stăruit și i-a spus: „Acuma, unul dintre noi trebuie să ne călcăm cuvântul. Dumneata ai spus că nu mai mergi și eu am spus că nu plec de aici fără dumneata”. Atunci, a cedat ea, și a venit la Casa Domnului. Într-o zi de Duminică, după terminarea serviciului, când am dat mâna cu ea la ușă, cu lacrimi în ochi mi-a spus: „Frate Popovici, nu vă închideți între acești patru pereți. În afară sunt mii de suflete zdrobite de păcat. Mii de suflete care au nevoie de mântuire”. O Doamne, învață-ne să-i căutam pe cei pierduți. Dacă Domnul, Cristos, a fost gata să părăsească gloriile Cerului, cum ar trebui noi să ne luăm inima în dinți, indiferent cine e cel care e în fața noastră. Este un simplu muritor, și într-o zi, dacă nu-i spun, eu voi răspunde. Traian Dorz a scris poezia „O, om, ce mari răspunderi ai...”
Va fi un sfârșit. Cuvântul Domnului e Adevăr sigur și semnele din jurul nostru ne strigă că, da, se apropie sfârșitul. Trăim în vremea sfârșitului.

Va fi o groază la sfârșit. O groază nemaipomenită. Nu încerc să o descriu, că e prea grozavă. Ziua aceea ne face praf pe toți. Gândiți-vă doar puțin. În Sfânta Evanghelie după Luca spune – Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor.” (Luca 21:25) Sunt fenomene ale naturii. Dar ele au un

grai, să ne spună că vine Domnul. Dacă ați vedea numai puțin ca soarele să se întunece ziua în amiaza mare, ce ați zice? Biblia vorbește că va fi un cutremur mare de pământ, care va despica munții. Clădirile mari ale New Yorkului, ale Shanghaiului și ale marilor orașe vor fi praf. Nu cobesc, dar asta se va face. Cum s-ar putea să rămâi liniștit în patul tău? O Doamne, ai milă de noi.

Vor fi războaie. Biblia vorbește în Daniel despre un război puternic, în Zaharia despre un război grozav, și în Apocalipsa se vorbește despre războiul de la Armagedon. În Ezechiel despre război cu domnul Roșului și al Meșecului. S-ar putea să fie unul singur, sau s-ar putea să fie două - depinde de Domnul, nu de noi. Interpretările sunt diferite. Dar, în războaiele astea, la cartea lui Daniel, capitolul 12, se vorbește despre războiul care va doborî poporul sfânt, țara lui Israel. O va face praf. Întoarceți la Zaharia, capitolul 14. Nu stăruiesc asupra lor, doar vi le sesizez. Aici este despre asediul Ierusalimului. La versetul 12 spune: „*Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor și le va putrezi limba în gură*”.

E ceva prea grozav... Frații mei și surorile mele, scuturați-vă din nepăsare. Căutați să fie mântuit pe cine mai poate să fie mântuit. Avem copiii noștri care nu sunt mântuiți. Apropiați-vă de ei. Luați-i de o parte, stați de vorbă, rugați-vă cu ei

ca să ajungă să fie ai Domnului. În Cer este bucurie pentru un singur suflet care se întoarce la Domnul. Ce groază va fi în ziua aceea, când Domnul Isus vine. *‘În ziua aceea’*, am spus. Nu în vremea sfârșitului. În *2 Tesaloniceni, cap.1*, apostolul Pavel vorbește despre venirea Domnului și vorbește despre starea celor nemântuiți *‘la descoperirea Domnului Isus din Cer, cu îngerii puterii Lui’*. El vine pe nori într-o flacără de foc. Nu știu cum e asta. Nu caut să vă explic. Dar sesizez adevărul acesta: „*într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos.*” (2 Tesaloniceni 1:8)

Apocalipsa 20:12 spune: „*Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea*”.

Băgați de seamă: pământul și cerul AU FUGIT DINAINTEA LUI. Ce te vei face atunci? Dacă ești mântuit, Domnul te-a trecut din moarte la viață. Dacă nu ești mântuit, groaza va fi copleșitoare pentru toți cei nemântuiți.

Vine Domnul! Vreau să va arat că dincolo de toate acestea, Vine Cel ce ne-a mântuit, Cel ce a purtat osânda păcatelor noastre și care din dragoste pentru noi ne-a oferit, prin Evanghelie, mântuirea. Am primit-o, și El ne-a strămutat din Împărăția întinericului în Împărăția dragostei. Piară toate, Isus e-al

meu. El vine într-o flacără de foc, și pe toți, pe mântuiții Lui, transformați, schimbați în același chip, nu îi va arde flacăra aceasta. O, cum ar trebui să căutăm să trăim noi... Apostolul Petru spune: „*De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace*”. (2 Petru 3:14) Acele rele vin și își fac partea lor pentru cei nemântuiți. Ce fel de oameni ar trebui să fim noi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea Lui? Doamne, învață-ne lucrurile acestea.

Spune Biblia că atunci când va veni Domnul oamenii vor alerga la munți. Cei nemântuiți vor încerca să se roage de munți: „*Acoperiți-ne, ascundeți-ne de mânia lui Dumnezeu și a Mielului*”.

(Apocalipsa 6:16)

Voi, care nu v-ați predat Domnului, vreți să aveți parte de mânie? Căutați, și fie ca să luați astăzi o hotărâre de a sfârși cu păcatul, cu viața de neascultare de Cuvântul Sfânt. Terminați cu păcatul și apucați calea Domnului. Să o urmați în totul. Pentru că va veni vremea când El va trimite pe îngerii Săi să culeagă din lume pe toți cei răscumpărați. S-ar putea să nu te bucuri? Un înger să te poarte, să te conducă la dreapta Domnului și să auzi glasul: „*Veniți binecuvântații Tatălui*”. Fugi dar de groaza care va fi atunci. Domnul Isus a venit tocmai ca să ne mântuiască de mânia aprinsă a Domnului. Chiar acum caută și ia hotărârea să fii al Domnului.

EXPOZIȚIE DE PRĂJITURI CU VÂNZARE

Asociația Revista Speranța, în colaborare cu Bisericele Baptiste și Penticostale din Melbourne, organizează o expoziție de prăjituri cu vânzare. Scopul acestei acțiuni este strângerea de fonduri pentru ajutorarea misiunii **COPII PENTRU CRISTOS**, Arad. Amănunte la telefon: **MAGDA IUGA 0414 927 984, SAU ANETA OPRĂNESCU 0402 923 268.**

EVENIMENTUL VA AVEA LOC LA PRIMA BISERICĂ BAPTISTĂ ROMÂNĂ DIN AUSTRALIA, 136-149 REEMA BLVD., ENDEAVOUR HILLS, SÂMBĂTĂ 4 Iunie 2022, ORA 5:00PM.

Invităm surorile și frații să participe cu prăjituri, torturi, plăcinte, etc., care vor fi expuse spre vânzare.

Sărbătoare de Paști în Bisericele din Australia

Biserica Pentecostală Tabor

Prima Biserică Baptistă Română, Melbourne

Biserica Harul

Prima Biserică Baptistă Română, Melbourne

Biserica Speranța

Cine este Domnul Isus Cristos - din Geneza la Maleahi

Păstor Daniel P. Nicolici

(Continuare de la pag.7)

- * Plângerile lui Ieremia: Domnul Isus plânge pentru oameni.
- * Ezechiel: El este Mesia, Regele.
- * Daniel: El este Piatra cea mare care vine din Cer și distruge toate împărățiile lumii.
- * Osea: El este Dragostea nemuritoare a lui Dumnezeu.
- * Ioel: El este Cel care cheamă la pocăință, ca să reverse Duhul Sfânt care ne pregătește pentru Ziua Domnului.
- * Amos: El este Cel care judecă cu dreptate.
- * Obadia: El este Salvatorul poporului Său.
- * Iona: El este Fiul omului, El este Cel care a stat în pântecul peștii așa cum Iona a stat în pește.
- * Mica: El este promisiunea din Betleem.
- * Naum: El este Cel care judecă toate națiunile Pământului
- * Habacuc: El este Cel care umple Pământul de cunoștința lui Dumnezeu.
- * Țefania: El este reprezentat din nou ca Ziua Domnului care va să vină.
- * Hagai: El este Cel care aduce închinarea adevărată în Templu.
- * Zaharia: El este Împăratul Cel blând și smerit, care vine la poporul Său călare pe un măgăruș.
- * Maleahi: El este jertfa perfectă. El este Mielul lui Dumnezeu, care a venit în lumea aceasta să poarte păcatele noastre.

Au fost mulți lideri pe pământ: Mahomed, Confucius, Buda și alții asemenea lor, și toți sunt înmormântați printre noi. Dar mormântul Domnului Isus Cristos este gol, pentru că El e adevărata viață. „Eu sunt învierea și viața, cine crede în mine nu va muri niciodată”, spune Domnul Isus la învierea lui Lazăr.

**Glorie Domnului Isus. El este Domnul,
El este Sărbătoarea noastră.
El este Învierea noastră!**

Dumnezeu mi-a purtat de grijă

Marcel Enuică,
PBBR, Melbourne, Australia

Lucrarea Vocea Martirilor oferă sprijin familiilor care au fost afectate de persecuție din cauza credinței în Isus Cristos. În unele cazuri este vorba de repararea proprietății care a fost afectată sau distrusă în urma unor atacuri, alteori este vorba de înlocuirea recoltelor care au fost compromise prin incendiere sau alte mijloace. În cele mai grave situații, unul dintre membrii familiei, care are sarcina de a susține familia, este omorât. Iată mai jos, unul dintre aceste cazuri

Huldah a crescut într-o familie de creștini nominali în India, unde rareori mergea la Biserică, fără ca vreodată să citească Biblia. În ciuda acestei situații, după ce a experimentat protecția lui Dumnezeu în timpul unui atac, pe când era în casa surorii sale, ea s-a hotărât să îl urmeze pe Isus într-o relație personală cu El. Împreună cu reînnoirea credinței ei, a venit o îndrăzneală de a vorbi despre Cristos cu vecinii, într-un sat care era predominant hindus. Deși a întâmpinat opoziție din partea sătenilor, care i-au respins mesajul, a știut că trebuie să continue să vestească Evanghelia. „De atunci încolo, mi-am dat seama că a umbla pe calea lui Isus nu este ușor”, a spus ea.

Un partener de slujire

În timp ce împărtășea Evanghelia, ea s-a rugat cu credințioșie pentru un soț care să i se alăture în lucrarea ei de slujire. După aproximativ un an de rugăciune, un păstor i-a făcut cunoștință cu un recent absolvent al unei facultăți biblice, pe nume Abraham. Înainte de prezentarea lor, păstorul îi spusese lui Abraham că Huldah va fi o soție bună pentru el. „*Ea este cea care se va duce oriunde pentru a împărtăși Evanghelia*”, i-a spus păstorul. Când cei doi s-au întâlnit, Abraham a fost surprins să afle că între ei era o diferență de vârstă de 10 ani. Totuși, a simțit chemarea să slujească în acea zonă și în cele din urmă a ajuns să înțeleagă că Dumnezeu a ales-o pe Huldah pentru el. Huldah și Abraham s-au căsătorit pe 20 Mai 1998 și s-au mutat într-un sat din apropiere pentru a începe să-L slujească împreună pe Domnul. Abraham a primit un mic salariu lunar de la Biserica de unde a venit ca lucrător, iar Huldah vindea orez în satul ei pentru a câștiga un venit suplimentar. „*Viața nu a fost ușoară*”, și-a amintit ea, „*dar supraviețuiam pentru lucrarea Domnului. Acesta este modul în care Dumnezeu ne-a purtat de grijă.*”

O crimă brutală

De-a lungul timpului, Huldah și Abraham au adoptat doi copii. Abraham și-a continuat slujba de păstor în zonă timp de două decenii, slujind pe cei săraci și marginalizați, alături de soția sa. Câțiva hinduși au ajuns la credința în Cristos prin învățătura lui Abraham și, de asemenea, a

condus o serie de grupuri de studiu biblic în jungla din jur. Abraham a crescut porci și a lucrat la fermă pentru a-și întreține familia și slujirea. Apoi, în seara zilei de 1 mai 2018, Abraham nu s-a mai întors acasă de la slujire, la ora la care ajungea de obicei acasă. Când Huldah încă nu a auzit de el la 8 seara, a început să-și facă griji. A încercat să-l sune pe Abraham, dar el nu răspunde. Huldah a primit curând vestea, de la un alt păstor, că Jeep-ul alb al lui Abraham a fost văzut lângă un pod local. Și-a trimis fiul la locație, crezând că poate vehiculul s-a stricat. Când băiatul s-a apropiat de pod, pe motocicletă, a văzut mașina arzând; temându-se de un atac, s-a întors acasă. Când i-a spus lui Huldah ce văzuse, ea a fost sigură că Abraham era în interiorul mașinii care ardea. „*Toată noaptea am plâns și m-am rugat*”, și-a amintit ea. A doua zi dimineață devreme, fratele lui Huldah și fiul ei s-au întors pe pod, unde au văzut un cadavru întins lângă mașină. „*Poliția a venit, a luat trupul și mi-a explicat ce s-a întâmplat*”, a spus Huldah. Peste 20 de rebeli maoiști mascați l-au răpit pe Abraham și șoferul său când erau în drum spre casă.

Mulți maoiști din India aparțin unui grup numit *naxaliți*, care se opun în general liderilor politici și guvernului. Radicalii hinduși îi recrutează uneori pe *naxaliți* pentru a-i ataca pe creștinii mai influenți.

După ce maoiștii l-au lăsat pe șofer să plece, l-au dus pe Abraham la pod și l-au decapitat, pretinzând în mod fals că era un

informator al poliției. Mulți creștini care l-au cunoscut pe Abraham cred că hindușii radicali, care s-au opus lucrării, lui i-au convins pe maoiști să-l omoare. Păstorul Abraham a fost ucis cu 19 zile înainte de a 20-a aniversare a nunții sale, lăsând-o pe Huldah devastată și îngrijorată. „După incident, a fost o teamă în inima mea că în orice moment oricine poate veni cu o armă în timpul nopții și poate să mă împuște”, a spus Huldah. „Am început să mă rog: ‘Doamne, dă-mi îndrăzneală pentru că în Cuvântul Tău spune că nu ne-ai dat un duh de frică.’”

Un timp de binecuvântare

După uciderea lui Abraham, rudele Huldei și alții din sat au întrebat-o de ce vrea să continue să locuiască acolo. „Dumnezeu mi-a dat o viziune pentru această

zonă”, le-a spus ea. „Nu voi merge altundeva. Viața nu este ușoară, dar voi continua să-L slujesc pe Dumnezeu pentru că Dumnezeu m-a adus aici.”

Huldah a devenit lideră a Bisericii pe care Abraham o păstorise, continuând să slujească atât nevoilor sătenilor cât și altora din acea zonă. Ea a plantat trei noi Biserici de casă în sat și continuă să împărtășească Evanghelia în întreaga comunitate. Ea conduce, de asemenea, un studiu biblic săptămânal și îi vizitează pe credincioși pentru a-i încuraja și a-i uceniciza.

Ea a spus că foamea de Cuvântul lui Dumnezeu devine evidentă pe măsură ce mai mulți săteni vin la Cristos. „Duminica trecută, această Biserică a fost complet plină”, a spus ea. „Foarte mulți

oameni au venit să se închine. Mă rog mereu Domnului ca El să mă ajute să fiu o binecuvântare pentru oamenii din această zonă.”

Huldah a cerut ajutor în rugăciune nu numai pentru lucrarea ei de slujire, ci și pentru pasiunea ei pentru slujire să rămână la fel de puternică așa cum era atunci când a început să împărtășească Evanghelia. Mai presus de toate, ea îl laudă pe Dumnezeu pentru toate lucrurile cu care El a binecuvântat-o și prin care a condus-o. „Dumnezeu mi-a purtat de grijă”, a spus ea.

„Dumnezeu mi-a purtat de grijă mult mai mult decât mi-aș fi putut eu imagina vreodată”.

Voice of the Martyrs –
www.vom.com.au

Bar cod - direct donații

Stoica Timotei la Vama Siret - 22 Aprilie 2022

De ce merită ca atunci când îi întinzi o mână de ajutor celui în nevoie să-i vestești Evanghelia?

Astăzi sunt tot în graniță, la Siret. Am avut ceva timp liber când am văzut o mulțime de tiruri care-și așteptau rândul pentru vamă. Am încercat să merg pe la fiecare șofer de tir să-i dau o sticlă de apă și câte un Nou Testament. Cei mai mulți n-au vrut nimic, unii au vrut doar apă, iar alții au vrut și câte un Nou Testament și ceva literatură pentru copii.

Mai aveam câteva tiruri, când am dat de un șofer ucrainean care știa și română. Omul era împovărat de imaginile îngrozitoare pe care a fost nevoit să le vadă călătorind prin Ucraina. Pe lângă mașini și case distruse, a văzut zeci, dacă nu sute de cadavre de oameni arși, împușcați sau bătăți de oameni. I-am vestit Evanghelia și i-am spus de nevoia pe care omul o are de Dumnezeu. Omul a plâns, mi-a spus cât e de păcătos și mi-a cerut să mă rog pentru el. I-am lăsat Noul Testament și numărul meu de telefon. Domnul să Se îndure de el și să-l mântuiască. Spun plin de încredere că doar pentru omul acesta a meritat să vin la vamă de atâtea săptămâni de zile. Slavă Domnului!

Aruncă-ți pâinea pe ape și, după multă vreme, o vei găsi iarăși!

Gânduri despre Toma

Păstor Gelu Bondor

„Ceilalți ucenici i-au zis deci: Am văzut pe Domnul!” Dar el le-a răspuns: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede”. (Ioan 20:25)

Citind acest pasaj din Evanghelie, este bine să ne gândim nu numai la Toma, ci și la noi înșine. Oare noi nu am trecut prin situații asemănătoare când a trebuit să ne punem întrebări? Învățătura lui Toma ne ajută să-L înțelegem pe Dumnezeu mai bine și să-L înțelegem și pe Toma. Dacă privim mai atent, Toma nu este un caracter mai negativ decât ceilalți ucenici. Atunci când femeile au venit de la mormântul Domnului cu vestea bună, pentru ucenici vorbele lor li se păreau basme. Nici unul nu a crezut până când nu L-au văzut. Numai că Toma nu a fost împreună cu ei atunci când l-au văzut pe Domnul. Vina lui Toma este că el nu i-a crezut pe frații lui cu care a umblat trei ani atunci când ei i-au spus: „Am văzut pe Domnul”.

În Matei 28:16,17 citim: „*Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea, în muntele unde le poruncise Isus să meargă. Când L-au văzut ei, I s-au închinat, dar unii s-au îndoit...* Unii, nu doar Toma, unii s-au îndoit... Și asta pentru că ființa omenească are intenția să raționalizeze, să explice.

Necredința este un păcat, iar Spurgeon spunea că orice păcat afectează teritoriul lui Dumnezeu, dar necredința lovește în Divinitatea Sa, îl acuză de minciună, tăgăduiește bunătatea Sa, își bate joc de attributele Sale, îi ponegrește caracterul. Urăște necredința oriunde ar fi ea. Și totuși, pe Toma necredinciosul l-a iubit, m-a iubit pe mine necredinciosul și pe tine necredinciosul, și puteți numi pe oricare vreți. Dumnezeu este cu noi și când nu îl simțim, aici este vorba de credință, este cu noi și atunci când rațiune noastră nu explică, nu vede, nu poate să facă sens. Totuși El este

cu noi. Asta este deasupra rațiunii, a gândirii, a înțelepciunii. CS Lewis spunea: „*Credința nu este ceea ce simțim, independent de ceea ce este scris*”. Trebuie să știm ce este scris și simțirile trebuie aliniate cu ceea ce este scris.

Credința este mâna care apucă, și nu se lasă, de promisiunile lui Dumnezeu. Și asta este pentru noi, cei care dorim o viață schimbată. Dorim să schimbăm lucruri în viața noastră și vedem că trec anii și tot așa am rămas. Încercăm să vorbim altfel, să arătăm mai multă înțelegere, să avem o inimă mai aproape de Dumnezeu. Încercăm, și uneori reușim, alteori nu. Și ajungi la încercarea mare a credinței: „*Va fi o zi când voi fi schimbat?*”. Să nu-mi mai sară țandăra așa de repede, când tot ce-i vechi în mine va fi biruit... Aici se învârt credința noastră. Câte-o dată ni se pare imposibil, cum li se părea ucenicilor: „*Imposibil ca Domnul să fi înviat, basme*”. Noi, aplicând la Domnul, nu cred că avem o problemă - Cristos a înviat! Adevărat a înviat! Nu avem o problemă în acest sens. Avem o problemă când ne îndoim cu privire la noi înșine: „*schimbarea asta numai Dumnezeu poate să o facă... nu se va întâmpla în veacul acesta, în corpul acesta...*” Această îndoială intervine atunci când cădem, când suntem într-un loc unde nu ar trebui să fim, când ne este frică sau când ezităm. CS Lewis mai spunea: „*Credința este arta de a te ține de lucrurile pe care rațiunea ta le-a acceptat o dată, în ciuda dispozițiilor tale, în ciuda stărilor tale sufletești, căci dispozițiile se schimbă independent de punctul de vedere pe care rațiunea ta îl acceptă*”. Ești rațiune de o parte și stări sufletești de cealaltă parte. Ești gândire matematică, explicație, asta este logica, mintea, care trebuie să le avem. Dumnezeu nu este împotriva oamenilor raționali, nu ne cere să acceptăm ceva fără nicio dovadă, dar credința depășește elementele acestea raționale. Dumnezeu dă

destulă dovadă pentru cel care vrea să creadă, dar nu vine cu demonstrații, pentru că acestea ar anula credința. Citim în Evrei 11:1: „*Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd*”. Nu văd acum în mine, în mod desăvârșit, caracterul lui Dumnezeu, nu văd acum că omul vechi din mine este mort și cel nou e viu, dar credința este arta de a ne ține de lucrurile pe care le-am acceptat odată cu mintea noastră, în pofida a ceea ce simțim acum. Simțurile, sentimentele, dispozițiile se schimbă și uneori se opun la ceea ce rațiunea noastră a acceptat când am crezut. În ciuda faptului că nu simți, nu vezi, credința te face să nu te dezlipești de Dumnezeu.

Credința nu e o armă. Credința vede o realitate dincolo de ceea ce pot vedea ochii. Se prinde de o realitate pe care Dumnezeu o descoperă și care, pentru cel care a primit această descoperire, este mai reală decât pot vedea ochii fizici. În cazul lui Toma, el nu s-a îndoit, nu a vrut să creadă. Înainte de a fi dezamăgit de moartea Domnului, era unul dintre cei mai activi și devotați ucenici. Toma l-a iubit pe Domnul. Dar când l-a văzut pe Isus pe cruce, răstignit, batjocorit, îngropat, unde a fost nădejdea lui Toma? A fost îngropată acolo, cu El. Nădejdea lui nu a fost bazată în întregime pe Cuvântul scris. Dar Domnul a vrut să Se arate și lui Toma. De ce a fost separat el de ceilalți ucenici, când li s-a arătat Domnul, Scriptura nu ne spune. Poate a fost dezamăgit, întristat. O învățătură putem trage și de aici: legătura frățească. Să nu ne separăm de cei credincioși nici dacă sunt anumite diferențe.

Exprimarea necredinței noastre poate avea ca efect separare, disensiune între frați, lucruri pe care Dumnezeu nu le dorește. Dacă vorbim despre necredință, vom experimenta necredință. Practic, atunci când ne vin

gânduri de necredință, să ne sigilăm gura. Să nu exprimăm necredința, ea produce un efect negativ asupra noastră. Toma nu a acceptat nicio altă dovadă a învierii Domnului decât: „*Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielei și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielei și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede*”. După opt zile, Domnul i s-a arătat și lui Toma și S-a coborât la metoda lui: „*Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios*”. Citim în Scriptură că Toma s-a închinat și a răspuns: „*Domnul meu și Dumnezeuul meu!*”.

Din acest mesaj mai învățăm și cum trebuie să-i primim pe cei slabi în credință. Vezi că un credincios se îndoiește, nu-i da în cap, ai milă de el.

Așa cum Domnul Isus l-a primit pe Toma, așa ne primește și pe noi când ne îndoim. Nu este bine să ne îndoim, dar Domnul e cu noi chiar și atunci. Toți avem momente de îndoială, dar să ne aducem aminte cuvintele Domnului și să nu fim necredincioși, ci credincioși. Înnoirea vieții este împlinirea unei promisiuni din Scriptură. Credem noi în ea? Credem noi că viața noastră poate fi înnoită? Da, poate! Pentru cel credincios se poate! Se poate înnoi felul meu de a vorbi, sau nu vorbi, felul meu firesc pe care l-am moștenit și care atâta mă încearcă.

Cuvintele care la început au fost basme la urechile apostolilor, au ajuns realitate. Au putut să-L vadă, să-L pipăie și, mai târziu să-și dea viața pentru El.

Toma a fost ales în mod special ca să fie un ajutor pentru toți cei îndoielnici și necredincioși. Domnul l-a iertat pentru necredința lui și l-a ridicat cu harul Său ca și pe ceilalți ucenici. Din cauza necredinței lui, Domnul l-a făcut pe Toma un exemplu pentru noi, ne învață să nu spunem: „*dacă nu voi vedea, nu voi crede!*”, ci să spunem: „*cred, Doamne, ajută necredinței mele*”. Când ne simțim inferiori, când depistăm în noi înșine îndoieli, să nu le negăm sau să le acoperim și să le justificăm, ci să le mărturisim Domnului Isus. Ceea ce Dumnezeu poate face pentru noi depășește rațiunea și înțelegerea noastră. Să facem și noi o rezoluție astăzi în viața noastră: Să nu fim necredincioși, ci credincioși! Amin

BINECUVÂNTARE LA BISERICA PENTICOSTALĂ PHILADELPHIA

Ziua de duminică, 27 Martie 2022, a fost o zi de sărbătoare pentru *Biserica Philadelphia*. În cadrul slujirii de dimineață, am avut un serviciu divin special de binecuvântare copii. O familie tânără din Biserica noastră, a venit în Casa lui Dumnezeu cu copilul primit din partea Domnului. Familia Rețe Daniel și Miriam sunt părinți pentru a doua oară, primind din partea Domnului încă un băiețel, căruia i-au pus numele Mateo James.

Mesajul, la acest serviciu divin special a fost adus de fratele păstor Gabi Izsak, și a fost inspirat din 1 Tesaloniceni 2:10-12. „*Știți iarăși că am fost pentru fiecare din voi ca un tată [părinte] cu copiii lui: vă sfătuim, vă mângâiam și vă adeveream*”. (1 Tesaloniceni 2:11) Ideea principală scoasă în evidență prin mesaj a fost aceea că părinții sunt responsabili în ceea ce privește prezentul, viitorul, dar mai ales veșnicia copiilor lor.

La această slujbă specială au slujit și buncii micuțului Mateo James, Nelu Pușca (tatăl sorei Miriam) prin îndemnul la rugăciune, și Simi Rețe (tatăl fratelui Daniel) prin rugăciunea de mulțumire de la finalul Serviciului divin. Cuvântul de binecuvântare din Numeri 6:22-27, a fost citit de fratele diacon Petrică Tarcea, iar păstorul coordonator al Bisericii, fratele Gabi Izsak, a rostit rugăciunea de binecuvântare, chemând Numele Domnului peste copiii familiei Rețe, peste părinți și peste toți copiii Bisericii Philadelphia.

Slăvim pe Domnul pentru harul Său minunat, manifestat față de noi în toată această perioadă.
Păstor Gabi Izsak

Cerul al treilea

De Lidia Crișan

Meditația aceasta despre cerurile cerurilor, mi-a fost sugerată de versetul 6 din Neemia 9: „Tu, Doamne, numai Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, și pământul cu tot ce este pe el, marea cu tot ce cuprind ele. Tu dai viață tuturor acestor lucruri și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta”. Că sunt mai multe ceruri avem mai multe evidențe în Sfânta Scriptură, de-a lungul Bibliei. Ca și Elohim - pluralul pentru Dumnezeu, la fel este și cu cerul. Cuvântul pentru cer, sau *heaven* în engleză, în limba ebraică este *shamaim*. *Shamaim* este pluralul cuvântului cer. De la apostolul Pavel aflăm că el a fost răpit în al treilea cer. În Geneza 1:6-8 citim: „Dumnezeu a zis să fie o întindere între ape, și ea să despartă apele de ape. Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua”. Din acest verset aflăm cine a făcut cerurile: Dumnezeu Elohim, (pentru că întreagă Sfântă Treime a fost prezentă la creație), și a avut loc în ziua a doua a celor șase zile când Dumnezeu a creat lumea în care trăim, după care în ziua a șaptea s-a odihnit. În Geneza, capitolul 2:1, de asemenea citim că „astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor”, chiar dacă în 1:8 citim „cer” la singular.

1. Primul cer este cerul atmosferic. Este o realitate pe care o percepem prin simțurile care le avem: văz și auz. Noi putem să vedem acest prim cer printr-unul din simțurile noastre. Vedem norii pe cer. Vedem fulgerele care brăzdează cerul și auzim bubuitul tunetului. Este acel cer sub care zboară păsările cerului și unde au loc fenomenele atmosferice potrivite cu anotimpurile ce le avem. El este cerul cel mai aproape de pământ.

Am găsit interesant cum Henry M. Morris, un comentator al cărții Geneza, descrie cerurile: „Întinderea dintre ape numită firmament în limba

engleză, este descrisă ca o pânză, sau ca o perdea, alții o numesc umbrelă de vapor de apă, este un spațiu întins și subțire. Apele de deasupra separate de acest strat subțire numit și atmosferă, au fost plasate la o înălțime mai mare față de apele de jos, care alcătuiesc mările și oceanele. Cele de sus asigură o umbrelă protectoare pentru locuitorii pământului, și asigură un rezervor atmosferic care menține suflarea de viață”. După cum spun comentatorii, soarele și luna, și stelele au fost plasate în al doilea cer. De aceea, zic ei, această umbrelă de apă în stare de vapor trebuie să fie transparentă pentru ca lumina corpurilor cerești să fie văzută, și ele să slujească „de semne care să arate vremile, zilele și anii” (Gen. 1:14). Vaporii de apă, chiar și în cantități mari, sunt invizibili, pe când ceața și norii care sunt alcătuiți din picături minuscule de apă lichidă, sunt opace, și nu lasă să treacă prin ea lumina soarelui. Umbrela aceasta de vapor se crede că este foarte eficientă în filtrarea radiațiilor de raze ultraviolete, raze cosmice și alte energii distructive din spațiile mai înalte (stratosferă, ionosferă, etc.). Presiunea atmosferică pe care acestea au exercitat-o deasupra pământului, se spune că înainte de potop a fost eficientă în combaterea bolilor și a contribuit la o stare bună de sănătate în general și aceasta ar fi fost și cauza longevității vârstei. Oamenii de dinainte de potop au trăit până la 969 de ani (Metusala). În Psalmul 148:4,6, citim despre „apele care sunt mai pe sus de ceruri, căci Dumnezeu a poruncit și au fost făcute, le-a întărit pe veci de veci, le-a dat legi și nu le va călca”, așa cum spune Dumnezeu și despre soare și lună.

Mathew Henry spune ceva asemănător și mai adaugă: „Atunci când Dumnezeu a făcut lumina, El a ales ca aerul să fie receptaculul și vehiculul razelor ei, și să fie un mediu de comunicare între lumea invizibilă și cea vizibilă. Pentru că, deși între cer și pământ este o distanță de neconceput, totuși nu este o prăpastie care nu se poate trece, ca aceea dintre rai și iad. Acest cer nu este un perete despărțitor, ci o cale de

comunicare. Dumnezeu însuși a întins această perdea prin puterea harului Său împreună cu Cuvântul Său. „Când privesc cerurile, lucrarea mâinilor Tale, luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul ca să Te gândești la el? Și fiul omului ca să-l bagi în seamă? (Psalm 8:3-4). „El (Dumnezeu) întinde miazănoaptea asupra golului și spânzură pământul pe nimic. Leagă apele în norii Săi și norii nu se sparg sub greutatea lor” (Iov 26:7). Elihu îl întreabă pe Iov: „Poți tu să întinzi cerurile ca El, tari ca o oglindă turnată?” (Iov 37:18). „Cu apele îți întocmești vârful locuințelor Tale; din nori îți faci carul, și umbli pe aripile vântului” (v. 3); „Din locașul Tău cel înalt, Tu uzi munții și se satură pământul de rodul lucrărilor Tale” (Psalm 104:13)”.

Care este diferența dintre apele de jos și cele de sus? În Deuteronom 11:10-11, Dumnezeu spune prin Moise: „Țara pe care o veți stăpâni este o țară cu munți și văi, care se adapă din ploaia cerului; este o țară de care îngrijește Domnul, Dumnezeul tău, și asupra căreia Domnul, Dumnezeul tău, are neîncetat ochii, de la începutul până la sfârșitul anului”.

Dumnezeu are în cerul puterii Lui cămări și magazii din care El udă pământul, cum spune în Psalmii 104:13, 65:9-10. El are, de asemenea, cămări pentru zăpadă și grindină, care le păstrează pentru zilele de strâmtorare, zile de război și de bătălie (Iov 38:22-23, Exod 9:18; Iosua 10:11; Isaia 30:30; Ezechiel 13:11-13, Apocalipsa 16:21).

„Contemplând la înălțimea cerurilor, să ne reamintim de supremația lui Dumnezeu și de distanța infinită dintre El și noi (Psalm 113:4, 138:699:5, 95:3, 96:4).

Contemplând strălucirea și măreția cerurilor, ca și puritatea lor, să ne reamintim de slava Sa, de maiestatea și de sfințenia Sa perfectă.

Contemplând la imensitatea cerurilor care înconjoară pământul, și influența pe care o are asupra lui, să ne reamintim de imensa și universală Sa Providență” (Mathew Henry). În Psalmul 19:1, David a contemplat de nenumărate ori măreția lucrărilor lui Dumnezeu în

natură și exclamă: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui”.

(Psalm 19:1)

Când ne uităm la cerul de deasupra capetelor noastre, să ne amintim de ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu despre ele:

1. Ele vestesc slava, prezența, măreția, frumusețea lucrărilor lui Dumnezeu.
2. Sunt lucrarea de artă a Dumnezeului Creator. El a făcut cerurile și Pământul. (Ps. 8:3-4, Ps. 146:6)
3. Ele au fost create prin Cuvântul Său. (Psalm 33:6)
4. Cerul laudă minunile și credincioșia Lui în adunarea sfinților (Psalm 89:5-6), pentru că în Cer, cine se poate asemăna cu El și cine este ca EL între fiii lui Dumnezeu?
5. Cerurile vestesc dreptatea lui Dumnezeu. (Psalm 97:6)
6. Cerurile se vor bucura când Dumnezeu va veni să judece pământul. (Psalm 96:11)
7. Cerurile vor pieri, se vor învechi ca o haină. (Psalm 102:25).
8. Cerurile sunt ale Domnului, dar Pământul l-a dat oamenilor. (Psalm 115:16)
9. Cerurile vor fi făcute sul. (Isaia 34:4).
10. Dumnezeu va crea un cer nou. (Apocalipsa 21:1)

2. Al doilea cer este cerul astronomic. Acesta este domeniul sau realitatea în care domnesc stelele. Ochiul omului poate penetra această realitate cu ajutorul telescoapelor, să vadă că el este enorm, dincolo de orice putere a noastră de a înțelege. Al doilea cer este și locul unde Satan domnește. Se mai vorbește despre el ca și despre locurile cerești (Efes. 6:12), acolo unde își au sediul căpeteniile, domniile, stăpânitorii întunericului acestui veac și duhurile răutății și cu care avem de luptat îmbrăcați cu toată armătura pusă la dispoziția noastră.

(Continuare în ediția următoare)

Preot Iosif Trifa (1888 - 1938)

LUMINA LUMII

„Să fie lumină!” – a zis Dumnezeu la facerea lumii. Această lumină n-a fost numai a Soarelui, ci a fost și lumina sufletului; a fost lumina care l-a luminat pe Adam, omul cel dintâi. Aceasta era o lumină curată și desăvârșită. Întuneric nu se afla în ea. Dar prin greșeala din grădina Edenului, întunericul s-a amestecat cu lumina, binele cu răul - și pe urmă întunericul a biruit lumina. Întuneric mare s-a făcut iar peste tot pământul; un fioros întuneric sufletească.

Domnul Isus a venit într-o lume plină de întuneric sufletească, a venit ca un al doilea făcător de lumină sufletească. A venit în lume ca un „soare al dreptății”, ca o „lumină a cunoștinței”, să-i lumineze „pe cei ce ședea în umbră și întuneric”. (Luca 1:79) O luptă grea a purtat Domnul pentru biruința luminii. Satana voia să țină lumea mai departe în întuneric, dar lumina Evangheliei a biruit. Prin jertfa și învierea Sa, Domnul a despărțit din nou lumina de întuneric, a luminat din nou lumea, ne-a dat din nou lumina cunoștinței și lumina vieții.

Domnul Isus este Lumina lumii. El este Lumina cea adevărată, „care luminează pe tot omul ce vine în lume”. (Ioan 1:9) El este Lumina cea adevărată, care ne deschide ochii cei sufletești, să ne vedem pe noi înșine și rosturile vieții noastre în lumina cea adevărată. El este lumina vieții!

SE ÎNTÂMPLĂ ȘI ÎN AUSTRALIA

Daniela Ion, avocat, Perth, WA

Proiectul de lege privind interzicerea practicilor de schimbare sau suprimare (Change or Suppression, Conversion) din Victoria a fost introdus ca răspuns la plângerile persoanelor care au avut experiențe traumatice în procesul de schimbare a orientării sexuale.

Potrivit procurorului general Jill Hennessy, cităm: „*practicile de schimbare sau suprimare sunt practici profund dăunătoare, care urmăresc să schimbe sau să ascundă orientarea sexuală sau identitatea de gen a unei persoane. Acestea sunt uneori denumite practici de 'convertire a persoanelor gay' sau 'terapie de convertire'. Aceste practici nu sunt susținute de cercetarea medicală. Nu există dovezi că orientarea sexuală sau identitatea de gen pot fi schimbate sau suprimate. Practicile acestea pot include educare, consiliere, activități de suport spiritual, programe formale de schimbare a comportamentului, grupuri de sprijin și rugăciune, sau alte intervenții psihologice sau medicale bazate pe ideologia conform căreia există ceva greșit în legătură cu persoanele cu sexualități sau identități de gen diverse.*”¹

Acest proiect de lege nu se limitează la aceste practici contemporane, ci propune interzicerea oricărei persoane care vrea să discute și/sau să se roage pentru cel/cea care dorește să-și schimbe sexul.

Aceste practici contemporane sunt de obicei căutate și acceptate de o persoană care, la un moment al vieții, dorește să-și schimbe sexul.

Legea victoriană este mult mai aspră decât toate celelalte legi de interzicere a conversiei, din întreaga lume.

În ultimii 10 ani, grupurile LGBT din țările occidentale au desfășurat o campanie pentru a interzice eforturile de schimbare a orientării sexuale și a identității de gen. Aceste campanii au avut suport în anumite părți ale Americii de Nord, iar în Australia a fost introdus chiar un proiect de lege în anul 2020.

Ce înseamnă „*terapie de conversie*”? „*Terapia de conversie este o practică gândită să „vindece” persoanele cu orientare homosexuală prin consiliere și restricții aplicate stilului de viață*”². În decembrie 2020, existau interdicții legislative privind „*terapia*

de conversie” în Germania, Malta, 20 din cele 50 de state ale Americii, 3 din cele 9 provincii canadiene. Legislații similare nu au fost adoptate în Irlanda și în mai multe state din SUA, inclusiv Colorado, New Hampshire, Maryland și Virginia.

În concordanță cu legea din Victoria, Australia, părinții, rudele, prietenii și liderii religioși care oferă sfaturi, consiliere, terapie sau rugăciuni persoanelor în legătură cu orientarea sexuală sau identitatea de gen, vor fi considerați că au comis un act ilegal și vor fi supuși unor serii de măsuri civile prin *Comisia pentru Drepturile Omului* și chiar vor fi urmăriți penal.

Proiectul de lege din Statul Victoria are cele mai dure pedepse penale dintre toate legislațiile din lume. Astfel că în urma terapiei de conversie pedeapsa poate fi de la 5 ani de închisoare sau o amendă de \$100.000, până la 10 ani de închisoare sau o amendă de \$200.000. Legile din celelalte țări prevăd cel mult 1 an de închisoare.

În concluzie, începând cu 17 februarie 2022, data la care această lege a intrat în vigoare, părinții și păstorii din Statul Victoria, Australia, vor putea fi dați în judecată dacă îi vor încuraja pe copiii care se confruntă cu îndoieli privitoare la gen să-și păstreze sexul pe care l-au avut la naștere.

Și totuși, adevărul este că Dumnezeu a avut primul cuvânt și de asemenea va avea și ultimul cuvânt:

„*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: <Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ>.” (Geneza 1:27,28)*

¹ Procurorul general Jill Hennessy, Declarația de compatibilitatea proiectului de lege cu Carta drepturilor și responsabilităților omului, Hansard: 26 noiembrie 2020 pagina 3718.

² Definiție - Wikipedia

CU DUMNEZEU ÎN SUBTERANĂ

(Reprodus cu permisiunea fratelui Mihai Wurmbrand)

„Cred în Dumnezeu”

BORIS GORUN (REEDUCARE)

Un nou venit, un ins butucănos, vechi sindicalist, numit Boris Gorun, mi-a spus: „Acum patruzeci de ani am fost aruncat în pușcărie fiindcă am luptat pentru ziua de muncă de opt ore; iar azi, când există un guvern comunist, am muncit paisprezece ore pe zi la Canal”. Boris Gorun se înfură când discutăm despre religie. „Nu există nici Dumnezeu, nici suflet! Nu există decât materie! Poftim de-mi demonstrați contrariul.” I-am spus că probabil și-a luat argumentele dintr-un manual comunist, în care se dă următoarea definiție a sărutului: „Un sărut este apropierea a două perechi de buze, cu transmitere reciprocă de microbi și bioxid de carbon”. „Dragostea, dorul sau gingășia sărutului nu încap în filosofia voastră. Această sărăcire a valorilor spirituale urăște latura materială a vieții, căreia voi îi acordați o importanță totală. Îi lipsiți pe muncitori de viața sufletească. Din cauza asta, proasta calitate a mărfurilor din țările comuniste a devenit proverbială.” Dacă o sentință de cincisprezece ani nu-l lecuise pe Boris de iluziile sale, discuția în contradictoriu nu prea părea s-o poată face. Se putea, de asemenea, ca el să fi făcut parte din ultima serie de informatori. Practica informatorilor se răspândise ca o boală. Puteai fi denunțat fiindcă ai vorbit despre Dumnezeu sau te-ai rugat cu voce tare; chiar și pentru că învățai sau predai o limbă străină. Adesea, cel care te turna putea fi unul dintre prietenii tăi din închisoare sau din afara ei, precum și fiul, tatăl, soția sau soțul tău. Presiunile exercitate pentru a obține informații deveniseră de o extremă cruzime. Într-adevăr, informatorul reprezenta, probabil, o amenințare mai mare pentru oamenii liberi decât pentru cei aflați deja îndărătul gratiilor.

De câțeva vreme se discuta cu înfricoșare despre un sistem de „reeducare” a deținuților practicat în închisorile de la Suceava și Pitești. Acest sistem nu se aplica prin cărți, ci prin bătaie. „Pedagogii” erau de obicei patrioți, naționaliști, legionari renegați, care fuseseră reciclați într-o „organizație de deținuți cu convingeri comuniste”. Am auzit de numele lui Țurcanu, Levițchi și Formagiu ca fiind organizatori ai acestor grupuri. Se părea că se poartă ca niște sălbatici. Ne temeam că acest procedeu va fi introdus și la noi; dar Boris Gorun a râs din nou. Nu putea crede că foștii lui tovarăși de stânga ar permite atrocități. Zicea: „Ei știu că ideile nu pot fi dezrădăcinate prin teroare. Așa a scris Karl Kautsky, ideologul social-democrat la începutul revoluției ruse”. Un preot, Suroianu, a zis: „Mă tem că, dacă Dumnezeu nu va face o minune, teroarea și tortura, aplicate fără

cruțare și timp îndelungat, pot zdrobi orice rezistență umană”. „Eu nu cred în minuni”, a zis Boris. „Mă descurc fără ele, mulțumesc. Până acum, nimic nu mi-a clintit convingerile.”

Atmosfera din închisoare s-a înrăutățit după sosirea șefului reeducării de la Pitești, Formagiu, care aducea instrucțiuni pentru inaugurarea acestui sistem și la noi. Până atunci, deși erai chinuit în cea mai mare parte a zilei, știai că mai curând sau mai târziu gardienii aveau să se ducă să mănânce sau să doarmă. Acum s-au mutat și la noi deținuți cu convingeri „comuniste”. Le era îngăduit să bată și să brutalizeze cât poteau. Conducerea închisorilor îi alesese dintre deținuții cei mai răi și mai violenți și nu aveau scăpare din mâinile lor: la fiecare cincizeci de deținuți era un grup de zece sau douăzeci de „reeducatori”, iar numărul lor creștea încontinuu. Cei care se declarau gata să devină comuniști trebuiau să-și dovedească această convertire „convertindu-i” și pe alții în același fel.

Simpla violență era întreruptă de ședințe de o cruzime mai rafinată, sub supraveghere medicală, pentru a se asigura că deținuții nu muriseră. Doctorii erau adesea ei înșiși astfel de instructori. L-am cunoscut pe „doctorul” Munteanu, care, după ce a luat parte la torturarea unui tovarăș de celulă, a recomandat să se ia o pauză, i-a făcut omului o injecție pentru a-i mări rezistența și i-a anunțat pe reeducatori când să înceapă din nou.

Aceste lucruri erau încurajate de administrația închisorii, în urma ordinelor primite de la București. Țurcanu, Formagiu și ceilalți specialiști erau duși din închisoare în închisoare, recrutând instructori și veghind ca această campanie să nu slăbească. Conducători ai partidului, chiar membri ai comitetului central, precum Constantin Doncea și subsecretarul Ministerului de Interne, Marin Jianu, veneau să urmărească „performanțele”. Boris, care lucrase cu Jianu, s-a repezit printre gardienii ca să protesteze, dar Jianu nu l-a luat în seamă. „Luați-l de aici”, a zis Jianu. Boris Gorun a fost bătut până când a strigat după îndurare. Vechiul luptător sindicalist s-a prăbușit complet. Supus zi și noapte la torturi și umilințe, ceva s-a năruit într-însul. Se târa pentru a săruta mâinile celor care-l băteau. „Mulțumesc, tovarășe”, zicea. „Mi-ai luminat mintea”. Apoi a început să laude binefacerile comunismului și să spună cât de vinovat fusese persistând în greșală.

După o asemenea cădere, nevoia de respect față de sine însuși îi impunea o totală schimbare de credință, altfel, ar fi fost ridicol în propriii săi ochi. Boris a intrat în grupul instructorilor. Primul asupra căruia a ridicat băta a fost un medic, Ion Ghițulescu, chiar cel care l-a tratat când a fost bolnav. Deținuții și-ar fi dat viața pentru Ghițulescu, care și-o sacrifică pe a sa pentru ei.

CANALUL DUNĂRE - MAREA NEAGRĂ

Starețul Iscu vorbea câteodată despre lagărele de sclavi de la Canalul Dunăre-Marea Neagră, unde mii de oameni mureau din cauza foamei și a maltratărilor. Canalul fusese început mai mult la îndemnul rușilor – ca o cale mai lesnicioasă pentru a scoate mai repede produsele românești din țară și ca un proiect prestigios pentru guvernul nostru. Era un plan de proporții imense și devenise un simbol al realizărilor comuniste. Inginerii care au avertizat că debitul fluviului nu putea furniza apă suficientă și pentru canal, și pentru rețeaua de irigații au fost împușcați ca „sabotori ai economiei”. Planul înghițea nesățios toate resursele României și, între 1949 și 1953, zeci de mii de deținuți politici și de drept comun au muncit pentru a-l construi.

Starețul fusese la Poarta Albă, una dintre coloniile de detenție de pe traseu. Douăsprezece mii de oameni ce locuiau în barăci dărăpănate, înconjurate de sârmă, trebuiau să sape fiecare cu mâna opt metri cubi pe zi. Ei împingeau roabe pe pante prăpăstioase, sub amenințarea bății gardienilor. Iarna, frigul ajungea la 25°, iar apa, adusă în butoaie, îngheța bocnă. Bolile bântuiau. Mulți deținuți se duceau anume în zonele interzise din jurul lagărului ca să fie împușcați. Conducerea „brigăzilor” era încredințată celor mai brutali criminali, care erau plătiți cu hrană sau țigări, în funcție de rezultatele obținute. Cei închiși pentru credința lor fuseseră adunați într-o așa-zisă „brigadă a hoților”. Aici, dacă cineva își făcea semnul crucii, era bătut. Nu exista zi de odihnă, nici Crăciun, nici Paște.

PĂRINTELE COCEANGĂ

Totuși, la Poarta Albă, zicea starețul Iscu, fusese martor la unele fapte de mare noblete. Un tânăr catolic, părintele Coceangă, își atrăsese ura unui preot, devenit informator, care l-a întrebat: „De ce-ți ții atât de des ochii închiși? Te rogi? Spune drept, tot mai crezi în Dumnezeu?”. Dacă ar fi răspuns „da”, însemna că avea să fie bătut.

Părintele Coceangă a reflectat. „Știu, Andreescule, că mă ispitești precum L-au ispitit pe Isus fariseii, ca să-mi găsești pricină. Dar Isus le-a spus adevărul și am să-ți-l spun și eu ție. Da, cred în Dumnezeu.”

Andreescu s-a grăbit să se ducă la ofițerul politic, care a venit îndată și l-a chemat pe tânăr în fața celorlalți.

Coceangă era slab, epuizat și tremura în zdrențele lui.

Ofițerul era bine hrănit, într-o manta largă și purta o căciulă rusească de blană.

„Aud că tu crezi în Dumnezeu”, a zis el. Părintele Coceangă a deschis gura

ca să răspundă, dar încă nu rostise nimic. În momentul

acela puteai înțelege de ce stă scris în Evanghelia după

Matei, înaintea Predicii de pe munte, că Isus „Și-a

deschis gura și a vorbit” – desigur, o expresie biblică

ciudată, cu cuvinte de prisos, fiindcă nimeni nu

vorbește cu gura închisă. Dar, când Coceangă abia

deschisese buzele pentru a vorbi, toți simțeau că, în

acel moment decisiv, din gura lui va ieși o nestemată.

Coceangă a zis: „Când am fost hirotonisit, am știut că,

de-a lungul istoriei, mii de preoți au plătit cu viața

pentru credința lor. Și, ori de câte ori am mers în fața

altarului, i-am făgăduit lui Dumnezeu: <Acum îți slujesc

în odăjdii minunate, dar chiar și azvârlit în închisoare

tot pe Tine Te voi sluji>. Și așa se face, domnule

locotenent, că închisoarea nu este un argument contra

religiei. Cred în Dumnezeu”.

Tăcerea care a urmat nu a fost întreruptă decât de

vâjăitul vântului. Locotenentul părea că nu-și găsește

cuvintele. Părintele Coceangă a fost ținut timp de o

săptămână în carceră, unde stătea în picioare fără să

poți dormi. Apoi a fost bătut. Refuzând în continuare să

se lepede de credință, a fost dus de acolo.

Nu l-am mai văzut niciodată.

(va continua)

Șiroaie de sânge

Petru Dugulescu

Șiroaie de sânge îți curg pe obraz,
Și-n ochii Tăi lacrimi s-ascund;
Sub lemnul durerii Tu luneci și cazî,
Iar spinii în carne-ți pătrund.

Adâncă-i durerea ce-n suflet o strângi!
Urcușul Golgotei e greu.
Iar cel pentru care Tu suferi și plângi,
Isuse, Isuse, sunt eu.

Sub ploaia cumplită a pumnilor grei,
Te rogi pentru cei ce Te bat:
„Părinte, ai milă de dușmanii mei,
Și iartă-i, ei nu știu ce fac!”.

Tu, om al durerii, de toți părăsit,
Pe cruce Te stingi luminând.
A morții putere, prin moarte-ai zdrobit,
În lume speranță-aducând.

Isuse, la Tine mă-ntorc azi căit,
Și știu că Tu n-o să mă cerți.
Eu, omul cel josnic ce-atunci Te-am lovit,
Plângând, azi Te rog să mă ierți!

Invitation to live out your faith

AND SHARE THE GOOD NEWS

Benone Micuț

As Christians we all relate to wanting to be found doing the will of God and being pleasing in His sight through our lives. We are drawn daily to act upon Jesus's summation of the Ten Commandments in the Gospel of Matthew 7:12 that calls us to *"do unto others as we would have them do unto us"*. We find meaning and purpose in carrying out extrinsic acts of service, and *"doing good to all"*.

It is an inexplicable paradox that when we extend and expend ourselves beyond our own needs and desires and seek to show empathy and concern for our fellow man who is also fallen, sinful and struggling with their own lot in life - we experience the supernatural work of the Father through us. Demonstrating sacrificial love opens the spiritual dimension within us that fuels the capacity to *"love as He loves"* and show mercy, compassion and grace to those that at first sight may not seem deserving of it.

The amazing work of God in us is that when we enter that frame of mind and attitude, we find the heart of God, the intimacy, joy and peace that he bestows over us when we realise that He finds pleasure in us and there is no guilty conscience to tarnish our fellowship in that very moment. It is a powerful illustration of how an earthy father bestows his love and favour over his own much-loved son who in-turn seeks the affection and approval of his father. That supernatural capacity from the Father to pour out love sacrificially onto people gives us the boldness, endurance and care to *"tread on real and symbolic snakes and scorpions and dismantle all the power of the enemy"* as we read in Luke 10:19 and reach the lost in their desperate need.

Through the prayers that I kindly ask you to raise to God for us at home for this *Street Evangelism ministry*, we are given abilities to speak with Christ-like authority into people's lives to reveal hidden issues in real-time during conversations that we need to raise by asking leading questions. In so doing, we begin a process of setting them free from the weight of guilt. By speaking boldly to the harboured sin with tact and concern, gentleness and respect we *"cast down imaginations, and everything that exalts itself against the knowledge of God"* (2 Cor 10:5) and God awakens the person and makes them aware that a live and supernatural encounter is unfolding right then and there.

This is one way that God uses us *'His labourers'* in sowing seeds by preaching the Good News into their lives. In God's sovereignty and omniscience, only He knows how and when those seeds will blossom and grow through other labourers and future life circumstances and so we pray for God to sustain and sprout those seeds the best way He knows.

Such was a time a couple of weeks ago when I encountered an elderly lady in her 80's at Dandenong Train Station who was a staunch atheist and declared proudly, *"I don't believe in God"*. After asking some leading questions and relating to her through her wealth of earthly scientific and academic knowledge and experiences, I asked her to kindly consider putting her trust into the hands of the Creator who created all things and gave all people knowledge. I told her that God specifically gives His children Spiritual wisdom which far superior to earthly wisdom opening blind eyes to perceive a depth, breadth and girth that other earthly scholars cannot comprehend.

I said to her *"you may not believe in God, but what if he sent me to you this evening to talk to you because He believes in you"* – and continuing in a gentle tone I said *"and He informed me to prod a little and challenge you in trusting Him again whilst there is still time!"* In hearing this her disposition changed and her eyes locked onto mine and I felt that we moved our discussion to a deeper, more empathetic and profound level where she was willing to open-up about her life journey and softened her tone and was receptive and willing to relate and reflect on her own hardened past attitudes. Such is the work of God through the Holy Spirit which is palpably at work during our *Street Evangelism* encounters with people.

The greatest Joy in all these sessions is mine - because I feel that I've been employed by God. It reignites your first-love for God and reminds you of your own conversion from darkness and into God's hands. All the head knowledge, that hearing and reading Scriptures and Church attendance for over 40 years have afforded me converges into a tremendous and supernatural conversation when you are literally *'given'* the words to say when talking to others about our Joy as Christians in sharing God's love and Truth with others!!

Jesus gives us an illustration in the book of Acts that should fill every Christian with awe and wonder and a *"compelling desire to create a perpetual Joyful party and Celebration in heaven"*. In Acts 15:7 we are told that there is Greater Joy in Heaven over 1 sinner that repents than over 100 self-sufficient morally upright and seemingly *'good'* people who show enmity towards God through their actions, but pay Him lip service at Church or in their social circles.

Don't forget that God leaves the 99 sheep to find the one lost and desperate sheep who calls out for help!!! (Luke 15:4). He gently tugs on our heart strings to salvage the time and seize the opportunities to help grasp the sinners out of darkness and into the God's truth and light.

Ben Price has been leading this ministry along with Chris Sanford through *Living Waters Downunder* (Ray Comfort's ministry) for some years now, and I've been part of it for the last year by God's grace. I invite you to step out of your comfort zone, and get in touch with Ben Price's Facebook page *"Bought with a Price – with Ben Price"* or reach out to myself through social media or email: ben_micut@yahoo.com.au

I would love you to share in this extraordinary joy that you receive when sharing Christ with others. Wherever you are in your life's journey, you have a story to tell and share with others of just how good God has been in your life and the wonderful way that you came to call Jesus your Lord and Saviour that will be a blessing onto others! I dare you to step out in Faith!

dar

EL

era

străpuns

pentru **păcatele noastre,**

zdrobit pentru fărădelegile noastre.

Pedeapsa, **care ne dă pacea,**

a căzut

peste

EL,

și prin

rănile

LUI

suntem

tămăduiți.

Isaia 53:5